

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a korábban dr. Szabó Gábor ügyvéd, majd dr. Jung Sándor ügyvéd által képviselt felperesnek a korábban dr. Kökényesi Antal ügyvéd, majd dr. Erdős Ádám ügyvéd által képviselt alperes ellen elszámolás iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságon 5.G.40.002/2008. számon folyamatban volt és a Debreceni Ítéltábla 2008. december 8-án kelt Gf.III.30.473/2008/7. számú ítéletével jogerősen befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

Í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.473/2008/7. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000 /Ötszázezer/ Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizesse meg az államnak, az illetékes adóhatóság külön felhívására az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 /Kettőmillió-ötszözezer/ Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes az alperesi jogelőd korlátolt felelősségű társaság tagja volt. 1999. decemberében az említett társaság elhatározta részvénytársasággá történő átalakulását. A felperes ekkor bejelentette, hogy a jogutód alperes alapításában nem kíván részt venni.

A 2000. május 25-én tartott taggyűlésen az alperesi jogelőd tagjai döntöttek az 1999. december 31-i fordulónapra elkészített átalakulási vagyonmérleg és vagyonleltár tervezetről, az újonnan létrejövő részvénytársaság vagyonmérleg és vagyonleltár tervezetéről, a létesítő okirat tervezetéről és a felperessel tervezett elszámolás módjáról.

Az átalakuló korlátolt felelősségű társaság a mérlegében, a könyvelésében kimutatott eszközeit és kötelezettségeit nem értékelte át.

A felperes ellenszavazata mellett hozott 3/2000. /V.25./ és a 4/2000. /V.25./ számú taggyűlési határozatokkal a jelenlévők megállapították, hogy a felperest a társaság vagyonából 45.577.000 Ft értékű vagyonrész illeti meg. Ezt 16.000.000 Ft értékű alapanyag, 13.000.000 Ft értékű késztermék, 16.577.000 Ft összegű követelés átadásával tervezték kiadni.

A cégbíróság az átalakulással létrejött alperesi részvénytársaságot a 2006. június 28-án kelt végzésével jegyezte be a cégjegyzékbe.

Az alperes a 2000. június 28-i átalakulási zárómérleg és a tételes vagyonleltár alapján a felperest megillető tényleges vagyoni hányadot 46.677.908 Ft-ban határozta meg. Ezt 12.254.046 Ft értékű alapanyag, 12.887.263 Ft értékű késztermék, 21.536.599 Ft készpénz formájában kívánta kiadni. A felek között azonban vita támadt. A felperes a részére felajánlott termékek értékét, minőségét kétségesnek tartotta, azokat az alperes felajánlása ellenére nem volt hajlandó átvenni.

Az alperes az általa felajánlott árukat elkülönítette, azokat 2000. szeptemberétől egy bérelt helyiségben helyezte el. 2000. december 27-én 18.445.279 Ft-ot közvetlenül átutalt a felperesnek, és azzal egyidejűleg 3.091.320 Ft-ot, forrásadó címén, az adóhatóság részére kifizetett.

A felperes a módosított keresetében 58.832.825 Ft és ennek késedelmi kamatai megfizetésére, a perköltségek viselésére kérte kötelezni az alperest.

Arra hivatkozott, hogy az átalakulás során történő kiválására tekintettel, őt az alperesi jogelőd vagyonának 22,46 %-a illeti meg. A jogutód alperes cégbejegyzési napjára, 2000. június 28-ra elkészített végleges vagyonmérleg és vagyonleltár alapján kell vele elszámolni. Nem vitatta, hogy a jogelőd tagjai jogosultak voltak akként dönteni, hogy a vagyonmérleget, illetve a vagyonleltárt a könyvszerinti eszköz értékek figyelembevételével készítik el, átértékelést nem hajtanak végre. Állította ugyanakkor - a Legfelsőbb Bíróságnak a gazdasági társaságokról szóló 1988. évi VI.

törvény /továbbiakban: 1988. évi Gt./ alkalmazása során kialakult jogértelmezési gyakorlatára hivatkozva - hogy vele, mint kiváló taggal a vagyoni piaci értékének alapulvételével kell elszámolni, és a reá eső vagyoni hányadot készpénzben kell kiadni. Számításait a peres eljárás során beszerzett szakértői vélemények alapulvételével vezette le. A részére kiadandó vagyoni mértékét 75.271.193 Ft-ban határozta meg. Ebből leszámította az alperes bejegyzése napján esedékes, de 152 napos késedelemmel, 2000. december 27-én kifizetett, forrásadóval együttesen számolt 21.536.599 Ft-ot azzal, hogy az említett összegből 6.269.162 Ft-ot, késedelmi kamat címén megfizetett összegnek tekintett.

A felperes hangsúlyozta, nem kötelezhető a reá eső vagyoni rész kiadását természetben, késztermékek, alapanyagok átadásával elfogadni. Állította, hogy a részére kiadni szánt termékeket az alperes folyamatosan felhasználta, azokkal saját tulajdonaként rendelkezett. Vitatta, hogy a részére elkülönített vagyontárgyakat, az ő érdekében őrzi az alperes, és annak költségeit reá átháríthatja.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja az volt, hogy átalakulására a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvényt /a továbbiakban: 1997. évi Gt./ kellett alkalmazni. Előadta, az 1997. évi Gt. 64. §-ában előírt tartalmú határozatokat jogelődje meghozta. A felperes az említett határozatokat az 1997. évi Gt. 47. § /3/ bekezdésében előírt jogvesztő határidőben nem támadta meg. A vele való elszámolást ezért e határozatok figyelembevételével kell elvégezni. Egyetértett azzal a felperesi állásponttal, hogy az elszámolás alapja a 2006. június 28-i fordulónappal elkészített záró vagyonszármazékosítási mérleg, illetve vagyonszármazékosítási leltár. Állította, hogy annak alapján a felperest 46.677.280 Ft értékű vagyoni rész illeti meg. Ezt, az átalakulás során hozott határozatok alapján, 12.254.046 Ft értékű alapanyag, 12.887.263 Ft értékű késztermék és 21.536.599 Ft készpénz átadásával volt köteles kiadni.

Az alperes állította, hogy a felperes részére bérelt helyiségben elkülönítetten, 24.169.062 Ft összértékű árut őrizz, amelyet bármikor hajlandó kiadni. Nem vitatta, hogy a 2008. április 16-17-i készletleltár alapján, az eredetileg elkülönített termékekből 972.247 Ft értékű áru hiányzik. Elismerte azt is, hogy 2000. december 27-én, 152 napi késedelemmel utalta át a forrásadó levonása mellett a felperesnek járó 21.536.599 Ft-ot. Késedelmi kamat fizetési kötelezettségeként 1.536.264 Ft-ot nem vitatott. A pénzfizetési kötelezettségeivel szemben ugyanakkor, a 2000.

szeptember 1-től kezdődően kifizetett, összesen 5.897.000 Ft bérleti díj beszámítását igényelte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Határozatának indokolásában utalt arra, hogy döntését a Szegedi Ítéltőábla, majd a Debreceni Ítéltőábla által elrendelt, megismételt eljárásban hozta. A megismételt eljárásban szakértő igénybe vételére is sor került, határozatának meghozatala során a szakvéleményben írtakat vette alapul.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Határozatának indokolásában rögzítette, hogy az 1998. június 16-án hatályba lépett, 1997. évi Gt. 300. § /2/ bekezdése értelmében az 1999-ben, illetve 2000-ben elhatározott perbeli átalakulásra az 1997. évi Gt. szabályai voltak irányadók. Nem tulajdonított jogi jelentőséget annak, hogy az alperes jogelődje az 1988. évi Gt. alkalmazásával elkészített társasági szerződését az 1997. évi Gt. szabályainak megfelelően nem módosította.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperes jogelődje az 1997. évi Gt. által előírt, az átalakuláshoz szükséges határozatokat meghozta. A 3/2005. /V.25./ számú határozattal elfogadta a vagyonmérleg és vagyonleltár tervezeteket, a kiválni szándékozó felperessel való elszámolás elveit, a részére kiadandó vagyonrész értékét, a vagyon kiadás módját. A 4/2005. /V.25./ számú taggyűlési határozattal döntött a felperesre eső vagyonrész százalékos arányáról és összértékéről, meghatározta az egyes vagyonelemekben kiadandó vagyonrészek összegeit. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az említett határozat az 1997. évi Gt. 64. § /3/ bekezdésében előírtak szerint, a vagyoni hányadot az alapul szolgáló 1999. december 31-i vagyonmérleg alapján tételesen tartalmazza.

Az ítéltőábla rámutatott, hogy az átalakult társaságban részt venni nem kívánó taggal való elszámolásra a Gt. és a Ptk. szabályait együttesen kell alkalmazni. A taggyűlési határozatok normatív jellege, a kiadandó vagyonhányad mértékére, a vagyon kiadásának módjára nézve a társaságot illetően nem kérdőjelezhető meg, mivel a társaság határozatához kötve van.

A távozó tag és az átalakulását elhatározó társaság csak ilyen keretek között köthet polgári jogi megállapodást az elszámolásra. Ez lehet írásbeli, szóbeli vagy ráutaló magatartással létrejött szerződés.

A felperes - bár nem vitásan az érintett taggyűlési határozatok ellen szavazott - utóbb azonban számos olyan nyilatkozatot tett, hogy a részére kiadandó vagyoni illetőséggel egyetért. A 2000. május 25-i taggyűlésen kijelentette pl. a felügyelő bizottság tagjának kérdésére, hogy a 45.577.000 Ft reá eső vagyoni hányad értéket elfogadja.

A 2000. június 28-ára elkészített záró vagyonmérleget és leltárt is tudomásul vette. Annak alapján kérte a részére járó vagyon kiadását a 2000. július 6-i levelében. A 2000. július 25-i levele az alperes felhívását tartalmazza az átadásra váró alapanyag és készáru készletek szakszerű tárolására, a készpénzben teljesítendő vagyon megfizetésére. A felperes felhatalmazást is adott e levélben az alperes részére az alapanyagok és a késztermékek értékesítésére. Az alperes ettől elzárkózott, és a 2000. augusztus 2-i levelében tájékoztatta a felperest arról, hogy az elkülönített alapanyagokat és készárut felelős őrzésbe vette.

A felperes csak mindezeket követően kifogásolta a részére kiadni szánt alapanyagok és termékek minőségét. Az elszámolás és a vagyonkiadás ezért elhúzódott. Az alperes által felajánlott értékesítéshez utóbb a felperes már nem járult hozzá.

E körülmények alapján a másodfokú bíróság arra következtetett, hogy a peres felek között az elszámolásra vonatkozóan létrejött megállapodás, az azonban a felperesnek felróható okból nem ment teljesedésbe.

A másodfokú bíróság kifejtette azt is, hogy a jogelőd társaság jogosult volt az 1997. évi Gt. 63.§ /2/ bekezdése értelmében akként dönteni, hogy a könyvelésében kimutatott eszközeit és követeléseit nem értékeli át. Ebből az is következik, hogy mind a jogelőd, mind a jogutód vagyonának, mind a kiváló tagra eső vagyoni hányadnak az értéke csak egységes értékelési móddal állapítható meg. A perbeli átalakulás és a felperessel történő elszámolás során kizárólag a könyvszerinti értékek vehetők figyelembe, a jogszerűen meghozott taggyűlési határozatokban foglaltakra tekintettel.

A másodfokú bíróság hangsúlyozta: a felperes részére kiadandó vagyon összértékének a meghatározása az 1997. évi Gt. 64. § /3/ bekezdésének megfelelően, a saját tőke - jegyzett tőke arányában történt. Ezt a felperes elfogadta. Tudomásul vette, hogy őt a jegyzett tőke 22,46 %-a, 11.260.000 Ft, illetve, az összes saját vagyonból 45.577.000 Ft-nyi vagyonrész illeti meg.

Ugyanígy nem látta akadályát annak sem a másodfokú bíróság, hogy az alperesi jogelőd a vagyonkiadás módját részben készpénzben, részben alapanyagok és késztermékek formájában írja elő. A perben kirendelt szakértő is azt állapította meg, hogy az átalakulás időpontjában a készletek piaci értéke nem tért el jelentősen és tartósan a könyvszerinti értékekről.

A felelős őrzéssel kapcsolatos beszámítási igényre nézve a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes nem vitatta bizonyos anyag- és árukészlet elkülönült kezelését, azok átvételét azonban megtagadta. A szakértő a záró vagyonmérleg, illetve vagyonleltár alapján állapította meg a 972.247,54 Ft-os hiányt. Nem volt ezért jogi jelentősége annak, hogy a vagyonmérleg tervezethez, illetve a vagyonleltár tervezethez képest volt-e eltérés.

Az alperes felelős őrzése nem ez utóbbiakban foglaltak, hanem a zárómérlegben, illetve a záró vagyonleltárban foglaltak alapján elkülönített ingóságok tekintetében állt fenn.

Az alperes bérleti szerződésekkel, illetve számlákkal igazolta a felelős őrzésével felmerült 5.897.000 Ft-os kiadásait. A Ptk. 296. § /1/ és /2/ bekezdése alapján ennek az összegnek a beszámítására a felperes 1.536.264 Ft késedelmi kamat címén, illetve 972.247,54 Ft áruhiány címén fennálló, összesen: 2.508.511,5 Ft-os pénzkövetelésével szemben mód volt.

A másodfokú bíróság összegezve az álláspontját, rögzítette: az elsőfokú bíróság a megismételt eljárást az ítéletábla által előírt keretek között lefolytatta. A bizonyítékokat okszerűen mérlegelte. A jogszabályokat helytállóan alkalmazva vonta le jogi következtetéseit. Döntése érdemben helytálló, és kellően megindokolt volt.

A jogerős ítélettel szemben a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Kérte annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperes kötelezését 58.832.825 Ft és ennek 2001. január 1-től a kifizetésig járó késedelmi kamatainak a megfizetésére.

A beadványában arra hivatkozott, hogy az általa támadott határozat a Pp. 221. §-át, a Pp. 206. § /1/ bekezdését, a Pp. 3. § /1/ és /3/ bekezdését, a Pp. 164. § /1/ bekezdését, a Ptk. 289. §-át, a Ptk. 296. §-át, a Ptk. 242. § /1/ bekezdését, az 1997. évi Gt. 63. §-át, 64. § /3/ bekezdését, 7. §-át, 19. § /1/ bekezdését, az Sztv. 15. § /11/ bekezdését, 39. § /1/ bekezdését sérti. Előadta, hogy az alperes a 2002. december 17-i beadványában az 1999. december 31-i elszámolási időpont figyelembevételével, a felperessel szembeni, hiányzó készletből eredő tartozását 8.952.242 Ft összegben elismerte. Ugyanez a beadvány azt is tartalmazza, hogy 2002. június 28-án, a 29.044.092 Ft kiadandó készlet értékéből 15.089.372 Ft készletérték maradt.

A 2008. június 25-i beadványában az alperes 1.066.756 Ft hiányt ismert el. A 2006. június 28-i mérlegadatok alapján a 3/2000. /V.25./ számú taggyűlési határozatban írtakhoz képest 1.099.695 Ft-tal magasabb összegben ismerte el a felperesre eső vagyoni hányad értékét.

A felperes állította, hogy a másodfokú bíróságnak az említett alperesi elismerő nyilatkozatokat figyelembe kellett volna vennie, a Ptk. 242. § /1/ bekezdése alapján ugyanis azok fenn nem állását az alperes utóbb nem bizonyította. A felperes az elismerések időpontjától, 2009. március 20-ig az említett részösszegek után járó késedelmi kamatokat is kiszámította. Az alperes által kifizetett 21.526.599 Ft utáni 1.536.264 Ft kamat figyelembevételével, az alperesi tartozást 12.654.957 Ft tőke és 15.151.274 Ft késedelmi kamat, összesen: 27.806.231 Ft erejéig bizonyítottanak tartotta.

Hangsúlyozta azt is, hogy az alperesnek fajta szerint meghatározott maga termelte dolog szolgáltatására állt fenn kötelezettsége, a 3/2000. /V.25./ számú taggyűlési határozat alapján. Ennek az egyediesített készlet átadási kötelezettségének azonban eleget tenni nem tudott.

A felperes állította azt is, hogy az alperesi beszámítási igénynek a Ptk. 296. §-ban előírt feltételei nem álltak fenn. A szakértői véleménnyel bizonyított, és az alperes által elismert 15.089.372 Ft értékű készlethiány ugyanis azt támasztotta alá, hogy az alperes által bérelt raktárban nemcsak a felperes részére elkülönített árut tárolták. Vitatta, hogy a bérleti díj kifizetésével kapcsolatos alperesi kiadás a felelős őrzés miatt merült fel. A felperes

sérelmezte azt is, hogy azösszepszerűséget a számviteli szabályok figyelembevételével kiállított számlák becsatolása nélkül, bizonyítottanak fogadta el a másodfokú bíróság.

Előadta azt is, hogy az alperes átalakulása során az 1997. évi Gt. 63. §-ában, illetve 64. § /3/ bekezdésében előírt szabályokat is megsértették, s azt a másodfokú bíróság a döntésének meghozatalakor figyelmen kívül hagyta. Vitatta, hogy a peres felek közötti elszámolást a végleges záró vagyonmérleg alapján kellett elvégezni. Utalt arra, hogy ezt az álláspontját támasztja alá az is, hogy míg a jogelődre, illetve a jogutódra vonatkozóan a cégbejegyzés napjával, a cégbejegyzést követő 90 napon belül kell a végleges vagyonmérleget és vagyonleltárt elkészíteni, addig a kiváló tagnak, az őt megillető vagyoni hányadot, az átalakulással létrejövő gazdasági társaság cégbejegyzését követő 30 napon belül kell kiadni. Kifejtette: az átalakulás során azért sem született az 1997. évi Gt. 64. § /3/ bekezdése szerinti határozat, mert a kiváló tagra eső hányad tételes megállapításának fogalma alatt, a vagyonleltár tételes, természetben megjelölt tételeit, és nem a vagyonleltár összesítésének eredményéből adódó mérlegsort kell érteni.

A felperes vitatta az említett 1997. évi Gt. 64. § /3/ bekezdésének megfelelő határozathozatalt amiatt is, mert az, az elszámolást kizárólag a saját tőke és a korábbi jegyzett tőke arányában rendelte, a saját tőke és a mérleg főösszeg arányát ugyanakkor figyelmen kívül hagyta. Jogszabálysértőnek tartotta az ítéletábla ezen jogszabályi előírás tekintetében adott értelmezését.

A peres eljárás során beszerzett igazságügyi szakértők véleményében kifejtettekre utalva vitatta, hogy az átalakulási vagyonmérlegek az Sztv. 15. § /11/ bekezdésének, illetve 39. § /1/ bekezdésének előírásai alapján készültek el. Kérte az igazságügyi szakértők által, az Sztv. szabályai szerint megállapított forgalmi vagyoni értékek figyelembevételével történő elszámolást.

A felperes álláspontja szerint, a másodfokú bíróság az alperes nyilatkozatának hiányában, a Pp. 3. § /1/ bekezdésének megsértésével állapította meg, hogy a felek között az elszámolásra vonatkozóan megállapodás jött létre. Tagadta, hogy a 2000. május 25-i jegyzőkönyv helytállóan tartalmazta azt a nyilatkozatát, hogy a reá eső vagyoni hányad összértékét, illetve arányát elfogadta. Állította: az 1997. évi Gt. 7. §-a értelmében ráutaló magatartással megállapodás nem is jöhetett létre a peres felek között. Az

említett jogszabály ugyanis a jognyilatkozatok megtételére írásbeliséget ír elő.

A másodfokú bíróság a 2007. július 5-én kelt levelét nem tartalma szerint értelmezte. Abban ő ugyanis az 1997. évi Gt. 84. § /5/ bekezdésében előírt vagyonkiadási határidő betartására szólította fel az alperest, továbbá az általa felajánlott vagyontárgyak értékelését alátámasztó okiratok betekintésének biztosítására.

Az alperes csak a 2000. július 19-én kelt levelével tájékoztatta a felperest az általa átadni szánt alapanyag- és készáru leltárról. A felajánlott áruk értékesítésére a maga nevében nem adott felhatalmazást.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a jogerős ítéletben foglalt döntés eltér a Legfelsőbb Bíróságnak, az átalakulás során kiváló taggal való elszámolásra vonatkozó, több eseti döntésben kifejtett jogértelmezési gyakorlatától, amely szerint nem a könyv szerinti értéken, hanem a forgalmi értéken kell elszámolni.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban fenntartását kérte. Vitatta a felperes által állított jogszabálysértéseket.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta a Pp. 275. § /2/ bekezdése alapján. Megállapította, hogy a támadott határozat nem jogszabálysértő.

A Legfelsőbb Bíróság mindenekelőtt szükségesnek tartja rögzíteni, hogy az alperes cégbejegyzésének elrendelése azt igazolja, hogy jogelődjének átalakulása az 1997. évi Gt. szabályainak megtartásával, a szükséges szabályszerű legfőbb szervi határozatok meghozatalával történt. A Legfelsőbb Bíróság egyetért azzal a másodfokú bíróság által kifejtett állásponttal, hogy az átalakuló társaságot az elfogadott legfőbb szervi határozatai kötik, annak ellenére, hogy azok a felek közötti elszámolásra vonatkozó megállapodást nem pótolják. Az sem vitás, hogy a felperes érdeksérelemre hivatkozva nem támadhatta meg a hozott társasági döntéseket. Erre csak akkor lett volna módja, ha a határozat valamilyen okból jogszabálysértő. A felperes utalt ugyan arra, hogy az Sztv. megsértésével elkészített vagyonmérlegek jogszabálysértők, az azok elfogadásáról szóló legfőbb szervi határozatokkal szemben azonban keresetet nem nyújtott be. Utóbb a vagyonmérlegeknek a számviteli szabályok megsértésével történt elkészítésére ezért már nem hivatkozhat. A másodfokú bíróság az általa megjelölt, rendelkezésre álló iratok alapján okszerűen, a Pp. 206. § /1/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően következtetett arra, hogy a

felek között a kiadandó vagyon nagysága, annak összetétele tekintetében megállapodás jött létre. Ezt támasztják alá azok a jegyzőkönyvek, a felek között folytatott levelezési anyag, amelyre a másodfokú ítéletében utal. A felek közötti megállapodásra nem volt irányadó a társasági jognyilatkozatokra vonatkozó 1997. évi Gt. 7. § /1/ bekezdése. Az elszámolás tekintetében létrejött polgári jogi szerződés - amint arra a másodfokú bíróság is utalt - ráutaló magatartással is létrejöhetett.

A peres felek között létrejött megállapodásra figyelemmel nem volt irányadó az sem, hogy a Legfelsőbb Bíróság korábbi jogértelmezési gyakorlata szerint a kiváló taggal a vagyon forgalmi értékén kell elszámolni.

A kereset összegszerűségével kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság álláspontja az alábbi. Amint arra az eljáró bíróságok utaltak, a felperest megillető vagyoni hányadot a felek közötti megállapodás alapján készpénzben, és vagyontárgyak átadásával kellett az alperesnek teljesítenie. Az alperes, a 2002. december 28-án benyújtott 25. sorszám alatti, az 1999. december 31-i mérlegadatokra épült, illetve a 2008. január 28-i beadványában tett elismerő nyilatkozatait, a Debreceni Ítéltábla által másodszor elrendelt megismételt elsőfokú eljárásban beszerzett ruhaipari szakértő által készített szakvélemény alapján már nem tartotta fenn. A 2000. június 28-i és a 2008. január 19-i időszakra eső, észlelt eltérést, áru hiányt 972.274 Ft erejéig ismerte el. Ezt az összeget az eljáró bíróságok az aggálytalan szakértői véleménnyel alátámasztott, felperes részére járó követelésként figyelembe vették. Elszámolást nyert továbbá javára a 21.536.599 Ft 152 napos késedelemmel történő megfizetése miatti 1.536.264 Ft kamattartozás is.

A két összegből eredő, összesen 2.508.511,5 Ft követelés az alperesi beszámítás folytán azonban megszűnt.

A felperes állításával ellentétben, a beszámítás jogalapját és összegszerűségét is az alperes bizonyította. A felperes a 2000. június 28-i végleges vagyonmérleg, illetve záró vagyonleltár elkészítését követően felajánlott teljesítést, az alapanyagokat, késztermékeket nem fogadta el. Így mint jogosult, a Ptk. 302. § a/ pontja értelmében késedelembe esett. A Ptk. 304. §-a szerint, a fajta és mennyiség szerint meghatározott, a részére elkülönített árukészlet tárolására igénybe vett raktár bérleti díjának költségeit a Ptk. 303. § /2/ bekezdés a/ pontja alapján meg kell térítenie.

A Pp. 3. § /5/ bekezdése értelmében, az eljáró bíróságok, az alperes kiadásainak bizonyítására, helytállóan vették figyelembe az iratokhoz becsatolt bérleti szerződésekben foglaltakat, illetve a bérleti díj kifizetését igazoló banki átutalási számlákat. A kiadásoknak a bérbeadó részére kiállított számlával történő igazolása az említett tárgyi bizonyítékokra tekintettel szükségtelen volt.

A Ptk. 296. § /1/ bekezdése értelmében, az alperes jogosult volt az általa elismert, felperest megillető pénzköveteléssel szemben, a felelős őrzésből eredő pénzkövetelését beszámítani. A Ptk. 296. § /2/ bekezdése alapján azonban e beszámítással a fizetési kötelezettsége megszűnt.

Mindezekre tekintettel, a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság, a felperes által megjelölt jogszabályok megsértését nem észlelte. Az eljárási szabálysértés nélkül hozott, jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § /1/ bekezdése szerint alkalmazandó 78. § /1/ bekezdése alapján, a felperes köteles az eredménytelen felülvizsgálati kérelme folytán, az alperes jogi képviseleti munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költségét megtéríteni. Köteles továbbá az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 59. § /1/ bekezdése, illetve a 6/1986. /VI.26./ IM rendelet 15. § /1/ bekezdése alapján az illetékeljegyzési joga miatt le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket megfizetni.

Budapest, 2009. október 19.

Dr. Bodor Mária sk. a tanács elnöke
Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. előadó-bíró
Dr. Csőke Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelével:
bíróági írnok